

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM HAI ĐỜI NGHIỆP DUYÊN !

Lam Ngọc Bình bỗng thét lớn một tiếng rất thê thảm rồi xông lại giơ hai cánh tay ra định ôm con gái vào lòng, nhưng Lam Tuệ Lâm lại giận dữ giơ song chưởng lên quát lớn:

- Bà đừng có đến gần tôi !

Lam Ngọc Bình như không hay biết gì, vẫn cứ giơ hai tay ra định ôm lấy Lam Tuệ Lâm. Không ngờ trong lúc bà ta không đề phòng gì hết, ngực đã bị đánh trúng hai chưởng, máu tươi ở trong mồm phun ra như mưa tuôn.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, Lệnh Hồ Bằng đứng cạnh đó với Lôi Vân và Đoàn Nhược Hoa các người núp trong bụi lau cũng suýt tý nữa buộc miệng thất thanh kêu la.

Rồi lại có tiếng kêu la như điên cuồng khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy như xé ruột xé gan.

Lam Ngọc Bình thở hắt hắt nói tiếp:

- Lâm nhi, sao con lại ra tay đánh mẹ như thế ,...con nên nghe lời mẹ ...

Lệnh Hồ Bằng bỗng giơ tay trái ra rồi hoá chưởng thành chỉ nhằm yếu huyệt tê ở ngang hông của Lam Tuệ Lâm điểm luôn.

Là người có tài ba cao siêu số một số hai trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, Lam Tuệ Lâm thấy Lệnh Hồ Bằng ra tay điểm huyệt mình, vội nhảy ngay sang bên trái để né tránh.

Ngờ đâu thân hình của nàng chưa đứng vững thì bên phải lại có kinh phong lấn át tới. Nàng vội xoay người để tránh né. Trong lúc nàng chưa bị điểm huyệt, bỗng nhiên ngửng đầu lên nhìn thấy Lam Ngọc Bình hai mắt đỏ như máu, đang mím môi nghiêng răng đứng ở trước mặt mình.

Lệnh Hồ Bằng khẽ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Bình muội, tôi đã điểm huyệt cho nó không sao cử động được rồi. Nhân lúc nó hãy còn tỉnh táo, Bình muội mau kể lại chuyện xưa cho nó nghe đi ...

Thì ra Lam Tuệ Lâm vừa xoay người để tránh né đã bị chỉ phong của Lệnh Hồ Bằng điểm trúng không sao cử động được nữa. Với đôi mắt oán hận, nàng giận dữ nhìn Lệnh Hồ Bằng với Lam Ngọc Bình một cái.

Lam Ngọc Bình không dám nhìn vào đôi mắt oán hận ấy của con gái mình, vội cúi mặt xuống thở dài một tiếng, rồi kể cho Tuệ Lâm nghe một câu chuyện thảm tuyệt trần gian như sau:

“Tuệ Lâm ! Lâm nhi ! Mẹ không giận con đâu ! Hai mươi năm trước đây, người trên giang hồ ai không biết đôi quái nhân Thiên Nhai Hiệp Lữ này ...

Trước hết, mẹ cho con biết thân thế của mẹ trước. Mẹ vốn dĩ là con gái một nhà giàu. Một mùa xuân nọ, mẹ theo bà đi lễ, gặp một thiếu niên. Vì thấy thiếu niên ấy phong lưu anh tuấn nên mẹ mới đưa mắt nhìn trộm người đó hai ba lần.

Ngờ đâu đêm hôm đó, trong lúc ngủ say, mẹ bỗng thức tỉnh và thấy thiếu niên anh tuấn nọ đang đứng trước mặt mình rồi. Mẹ cứ tưởng là mình đang sống trong một giấc mơ. Mẹ đã có thiện cảm sẵn với thiếu niên ấy, nên mẹ hỏi tên của chàng và chàng cũng hỏi lại tên của mẹ. Thế rồi hai người quen biết nhau.

Sự quen biết kỳ diệu ấy khiến mẹ nhớ suốt đời . Từ ngày hôm đó trở đi, mẹ mới phát giác là mình đã yêu chàng. Tình ý của chàng đối với mẹ, mẹ cũng tin tưởng lắm. Ngày tháng lúc bấy giờ của mẹ thực là sung sướng khôn tả.

Nửa tháng sau, một đêm nọ, thiếu niên ấy bỗng đem một ông cụ tóc bạc tới. Sau khi nghe thấy chàng ta giới thiệu, mẹ rất kinh ngạc vì ông cụ già tóc bạc ấy là ân sư của chàng, tên là Kiếm Thanh Lăng Hư Tử, địa vị trong võ lâm của ông ta đạt tới mức vô tiền khoáng hậu rồi.

Lăng Hư Tử vừa trông thấy mẹ đã khen ngợi luôn mồm, bảo mẹ là một nhân tài luyện võ rất tốt. Nhờ vậy, mẹ mới học hỏi được võ công siêu phàm nhập thánh ấy.

Mẹ học được võ công ấy, đồng thời số mạng của mẹ cũng bị quyết định theo. Hà! Mẹ nếu không biết võ công thì gia đình không bao giờ phản đối sự kết chồng của mẹ. Dù cho mẹ có đau khổ suốt đời cũng không bao giờ lại dây dưa tới đời sau.”

Nghe tới đó, Lam Tuệ Lâm đã khóc sụt sùi. Nàng lại nghe thấy Lam Ngọc Bình kể tiếp:

“Cha mẹ đã định gả mẹ cho một người. Nếu mẹ trái lệnh thì thế nào cũng mang tội đại nghịch bất đạo và bị người đời thóa mạ suốt đời ngay. Trong lúc tuyệt vọng, mẹ đành phải đi kiếm chàng ta để thương lượng. Sau cùng, mẹ với chàng ta mới quyết định một cách...

Ngày kết hôn, mẹ vừa leo ngôi lên kiệu hoa đang đợi nhà trai khiêng đi, thì bên đường bỗng có một thiếu niên bịt mặt cỡi ngựa phi tới định cướp dâu.

Không ngờ người mà cha mẹ định gả cho mẹ lại là một hảo thủ trong giang hồ. Chàng với người đó kịch chiến với nhau. Trong lúc hai người chưa phân thắng

bại, mẹ lo âu vô cùng liền ra tay giúp chàng ngấm dùng mũi kim thoa ở trên đầu ra ném người thiếu niên định cưới mẹ khiến người ấy mới thấm bại và bị thương nặng.

Chàng ta thừa dịp may ấy phá tan kiệu hoa, cướp mẹ đem đi luôn. Mẹ giả bộ làm như yết ớt không sao phản kháng nổi mà để mặc cho chàng cướp đi ...

Việc ấy đã giấu diếm được hết thầy mọi người, kể cả cha mẹ và mấy người bà con của mẹ, nhưng không sao dấu nổi chú rể bị mẹ dùng kim ném trúng và bị thương nặng.

Vì mũi kim thoa đó là món sính lễ nên chàng thiếu niên mới biết chuyện. Y tức giận khôn tả. Sau đó mẹ mới biết chuyện, thì ra thiếu niên ấy ngưỡng mộ tài sắc của mẹ, tuy chàng không quen biết ông bà ngoại nhưng đã dùng tiền bạc mua nhân tâm để lấy lòng ông bà ngoại. Mẹ biết võ, chỉ có người yêu của mẹ và thiếu niên ấy biết thôi, chứ người khác không một ai hay biết cả.

Từ đó trở đi, mẹ với người yêu mai danh ẩn tích, lang bạc giang hồ cho tới khi mẹ mang bầu bảy tháng thì lại gặp thiếu niên kia xuất hiện. Chàng với thiếu niên lại kịch chiến với nhau một trận. Hà, không ngờ trận đấu ấy, hai người đều bị thương nặng cả.

Lúc ấy, mẹ vì mang bầu không tiện nhúng tay vào, thấy hai người đấu đến kiệt sức và cùng ngã lăn ra chết giắc hết.

Mẹ vội cứu chàng lai tỉnh, đồng thời mẹ cũng không nhẫn tâm, liền cứu luôn cả thiếu niên kia nữa.

Hà ! Tình cảnh đó mẹ không bao giờ quên được. Mẹ thấy thiếu niên nọ từ từ mở mắt ra, trong người rất yếu ớt, nhưng khi vừa trông thấy chồng mẹ, y lại giận dữ quát mắng:

- Hừ, ta phải báo thù ! Còn cô, cô không có tình với tôi thì thôi, chứ đừng có dùng thủ đoạn và phương pháp dê hèn này đối với tôi, dày vò như thế với tôi ! Tôi phải trả thù ! Hừ ! tôi sẽ trả thù một cách rất tàn khốc !...

Nói xong, chàng phất tay áo đi luôn. Lúc ấy, mẹ cảm thấy đau khổ hết sức. Mẹ không ngờ lại bị y nhục mạ đến như thế, trong lòng tôi đau khổ biết bao. Tuy chồng mẹ an ủi mẹ luôn luôn nhưng tôi không sao quên được thiếu niên ấy, vì chàng là một người chính trực và cũng không có lỗi lầm gì.

Ba tháng sau, mẹ sinh hạ được một đứa con gái. Âm ảnh ấy trong mẹ lại càng sâu sắc hơn.”

Nói tới đây, hình như Lam Ngọc Bình cũng không nén nổi lòng đau đớn được nữa mà phải khóc ra tiếng, tiếng khóc đã lấp cả tiếng nói của bà.

Lúc ấy, Lôi Vân với Đoàn Nhược hoa các người nấp trong bụi cỏ cũng thấy nghệt thở không sao nhìn được, muốn xông ra ngay để khuyên giải Lam Ngọc Bình, bảo bà ta đừng khóc nữa, mà hãy nói tiếp, như vậy hai mẹ con họ mới khỏi hiểu lầm nhau.

Mặt rầu rĩ, Lệnh Hồ Bằng khẽ thở dài một tiếng, xen lời nói:

- Ngọc Bình, hãy trấn tĩnh lên nói tiếp đi ... nói mau lên !

Lam Ngọc Bình bỗng nhoẻn miệng cười, nụ cười ấy khiến Lôi Vân và các người phải rợn tóc gáy, vì nụ cười ấy bao hàm oán hận, phần nộ xen lẫn tức giận. Nàng ta cười xong, bỗng ngừng mặt lên lộ vẻ cương quyết, với giọng nói rất bình thản đáp:

- Tôi xin nói nốt ! Dù Lâm nhi không bao giờ hiểu nỗi nỗi thống khổ của tôi, tôi cũng phải nói ...

Không sao kìm chế nổi sự kích động trong người, Lam Ngọc Bình vẫn dùng một giọng nói rất bình thản đó kể tiếp:

“Khi Lâm nhi chưa đầy tuổi, thì trên giang hồ bỗng xuất hiện một hỗn thế ma tinh. Y là một thiếu niên rất anh tuấn, xông pha trên giang hồ thị võ công cao cường, bất cứ việc tàn ác như thế nào y cũng dám nhúng tay. Không đầy một tháng, tiếng hung ác của y đã lan tràn khắp nơi...

Một đêm, hỗn thế ma tinh bỗng xuất hiện trước mặt vợ chồng tôi. Lúc ấy tôi thực đau lòng và uất hận vô cùng. Vì ma vương tàn ác, người thấy người sầu, ma thấy ma lo, khét tiếng giang hồ đó lại là thiếu niên rất thương yêu tôi mà không lấy được tôi, vì vậy mà thất vọng.

Lúc ấy, tôi không dám tin tính nết một người mà lại thay đổi một cách nhanh chóng như thế được, nhưng chỉ trong giây lát, tôi đã phải tin ngay. Tôi thấy chàng ta lộ nụ cười rất giảo hoạt và bỗng giơ tay lên phất một cái, vợ chồng tôi đều ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng rồi hai chúng tôi đều chết giấc luôn...

Chờ cho tới khi tôi lai tỉnh thì tôi không thấy chồng và đứa con gái cưng đâu cả, mà chỉ trông thấy chàng ta giận dữ đứng ở trước mặt thốt ra những tiếng cười rất rùng rợn, âm đặng và hỏi rằng:

- Bình đã tỉnh dậy rồi đấy à ... hi hi ..

Y lấy tay thay lời nói, làm nhục tôi, tôi không sao nhìn được liền lớn tiếng kêu la, nhưng có ai nghe thấy tiếng kêu của tôi đâu ...

Ngày hôm ấy, tôi cứ trở mắt ra nhìn mặt trời lặn rồi lại mọc, trăng lên rồi lại xuống, mắt tôi hầu như đã rỉ máu tươi ra, tôi trông mong chồng tôi đến cứu tôi nhưng tôi lại mong chàng đừng tới...vì tôi đã lỗi với chàng...

Dưới tình cảnh ấy, tôi chỉ được một điểm an ủi duy nhất, là ngày nào cũng vậy, y để cho tôi được gần gũi con gái cưng của tôi một tiếng đồng hồ.

Sống như vậy vừa đúng một tháng, y bắt đầu chán ghét tôi, đó là do chiếm hữu cuồng, một thứ tâm lý biến thái mà nên. Nhưng còn tôi thì thực khổ còn hơn là sống ở dưới địa ngục!

Sở dĩ tôi không tự tử chết ngay là vì tôi không đành lòng để cho cốt nhục của tôi lọt vào tay tên ma quỷ đó. Lúc ấy tôi đã không trông mong chồng tôi tới cứu tôi nữa, vì tôi sợ gặp mặt chồng tôi ...

Trong lúc tuyệt vọng đó, tôi vẫn còn một chút hy vọng, chút hy vọng đó biến thành ngọn lửa phục thù !

Đêm nào cũng vậy, trong lúc đêm khuya canh vắng, tôi ngấm ngấm luyện tập một thứ nội công rất bá đạo. Có lẽ vì tôi nóng lòng sốt ruột mong chóng thành công, mà để cho khí huyết xông ngược lên trên, nên bộ mặt của tôi bị biến đổi hẳn...

Lúc ấy, tôi cảm thấy chán nản và thất vọng vô cùng, sự thất vọng đó không phải là từ một bộ mặt xinh đẹp bị hủy, mà là vì võ công chưa luyện thành.

Thấy mặt tôi bỗng thành xấu xí như thế này, tên tàn khốc vô nhân đạo kia lại rất hài lòng, y liền buông tha cho tôi. Không phải vì lương tâm của y đã phát thiện đâu... Ha, tôi không bao giờ quên được, y đứng trước mắt tôi cười và rất đắc chí, và như điên như khùng la lớn rằng:

- Mau đi kiếm người yêu của cô đi ? Hà hà, tôi chắc y cũng không còn yêu cô nữa đâu, hà ha ...

Lúc ấy, tôi cố nhẫn nại mà van lơn y trả lại con gái cho tôi, không ngờ y lại lạnh lùng cự tuyệt...

Tôi ra đi không đầy một tháng đã gặp chồng tôi. Không vì tôi đã thất tiết và mặt đã xấu xí như thế này mà chồng tôi ghét bỏ tôi. Trái lại, chàng còn cùng tôi nghĩ cách để trả thù và cướp lại đứa con gái cưng của chúng tôi...

Nhưng tôi không sao tìm kiếm thấy chỗ mà tôi bị ma tinh bắt giữ tôi ở lại đó mấy tháng trời, đồng thời trên giang hồ cũng không thấy ma tinh tàn ác ấy xuất hiện nữa.!

Hai vợ chồng tôi đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm kẻ thù. Chúng tôi lạnh lẽo đi qua bãi sa mạc, đi qua Miêu cương. Có thể nói là bất cứ một xó xỉnh nào, vợ chồng tôi cũng đi khắp hết.

Tám năm trời, vợ chồng tôi chỉ lượm được một cái ngoại hiệu mà giang hồ ban cho là Thiên Nhai Hiệp Lữ mà thôi...

Chúng tôi đi khắp cả mọi nơi để tìm kiếm kẻ thù, nhưng người trên giang hồ lại tưởng chúng tôi ngao du thiên hạ, sung sướng biết bao.

Tám năm sau, tôi đã kiếm thấy y. Lúc ấy, hai vợ chồng chúng tôi múa kiếm xông lại tấn công y, thì y lại đem đứa con gái lên tám của tôi ra để uy hiếp.

Lúc ấy tôi đau đớn tột độ, tôi trông thấy kẻ thù đang nhe nanh múa vuốt ở trước mặt mà mình không thể ra tay trả lời được. Đang lúc tôi chưa biết làm gì, thì bỗng thấy y phẩy tay một cái, đã có một luồng khói màu vàng bay tới trước mặt. Tôi liền nghe thấy chồng tôi quát bảo:

- Ngọc Bình mau rút lui, đây là Mê Hồn Hương. Chúng ta không chống đỡ nổi đâu...

Mặc dù tôi biết thứ Mê Hồn Hương đó rất bá đạo, nhưng tôi không nhẫn tâm để mất tích kẻ thù với con gái cưng của tôi. Vì nó mà tôi nhẫn nhục sống thừa trong tám năm nay, bây giờ mới tìm được, lẽ nào tôi lại chịu rút lui một cách dễ dàng như thế được...

Tôi hơi cảm thấy đầu óc choáng váng, và còn nghe thấy y cười vẻ rất đắc chí rồi nói:

- Ngọc Bình, Ngọc Bình... Hà hà, cô đừng có mơ tưởng hão nữa. Trong suốt đời này, cô không bao giờ cướp lại được đứa con gái này đâu. Trông nó giống cô lắm, tôi sẽ nuôi nấng nó cho tới lúc trưởng thành! Mối thù của tôi cô không bao giờ trả nổi đâu! Hà hà những gì mà tôi không lấy được ở trong người của cô, tôi sẽ lấy ở trong người con gái này...

Tôi không sao nhịn được nữa, lòng tôi đau như dao cắt, liền chết giấc luôn, nhưng bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng hò hét quát tháo và tiếng đao kiếm đụng nhau.

Tôi tưởng tượng như có người đang kịch chiến gần đó...tôi bỗng nghe ting nói êm dịu, liền thức tỉnh. Vừa mở mắt ra nhìn đã trông thấy chồng tôi ở trước mặt, tôi mừng rỡ khôn tả nhưng chỉ trong một chốc đã nghe thấy chàng kể cho hay một câu chuyện thảm khốc và vô nhân đạo không thể tưởng tượng được.

Thì ra lúc ấy, Lệnh Hồ Bằng cố nín thở vận khí để chống lại Mê Hồn Hương, thì bỗng thấy Lam Ngọc Bình té lăn ra đất. Y rất lo lắng liền cố liều lĩnh giở hết tài ba sở trường ra múa kiếm xông lên tấn công kẻ thù như vũ bão.

Tám năm nay, Thiên Nhai Hiệp Lữ ngày đêm gắng sức luyện tập võ công, nên võ công của Lệnh Hồ Bằng lúc bấy giờ đã cao siêu hơn trước gấp mấy lần. Vì thế hai người vừa đấu với nhau đã phân cao thấp ngay.

Lệnh Hồ Bằng tấn công đến thế kiếm thứ ba thì tên ma tinh đã chống đỡ không nổi nhưng y vẫn cười mà nói:

- Hà hà,...kể người cũng khéo chịu đựng được thực, một người đàn bà trông như quỷ dạ xoa thế kia mà người cũng cảm thấy hứng thú đã vậy nhân đây ta cũng tặng cho người thêm một đứa con gái quỷ dạ xoa nữa...

Lệnh Hồ Bằng tức giận đến hai mắt đỏ lửa. Sau khi nghe thấy một tiếng kêu la rất yếu ớt, y đã cảm thấy hai mắt lu mờ, mà y chỉ mơ mơ màng màng trông thấy con gái cưng của mình mặt dính đầy máu tươi đã chết giấc nằm lăn ra đất.

Lệnh Hồ Bằng giở toàn lực xông lên tấn công tiếp, nhưng chỉ thấy bóng người thấp thoáng, hình bóng của kẻ địch đã biến mất, và cả đứa con gái của y cũng mất tích theo.

Nghe tới đây, Lôi Vân không sao nén nổi lửa giận đang bốc lên bùng bùng ở trong đáy lòng. Chàng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy Lam Ngọc Bình sắc mặt nhợt nhạt và kể tiếp:

- Lâm nhi...con không thể trách mẹ được...lúc đầu mẹ chỉ muốn cứu con, đến như thế ...

Lôi Vân đưa mắt nhìn Lam Tuệ Lâm, thấy nàng ứa nước mắt ra, mặt lộ vẻ rất kỳ lạ không sao mô tả được. Chàng vừa kinh hãi vừa nghĩ bụng:

“Hình phạt này tàn khốc biết bao, chỉ trông sắc mặt nàng ta cũng biết nàng đã lượng thứ cho cha mẹ rồi, nhưng người nàng không sao cử động được, nàng muốn nhảy xổ vào lòng cha mẹ để khóc lóc cũng không được... nàng muốn nói nhưng không sao nói nên lời... Thực là tàn nhẫn vô cùng.”

Chàng không sao nhịn được nữa, đã vội phi thân ra nhanh như một mũi tên, và giơ tay điểm một cái vào người Lam Tuệ Lâm.

Sau một tiếng khóc thực lớn, Lam Tuệ Lâm đã nhanh nhẹn nhảy ngay vào lòng Lam Ngọc Bình, thốt ra tiếng nói khàn khàn, mà nói với người mẹ đau khổ rằng:

- Mẹ ! Mẹ tha lỗi cho con...con có biết đâu những chuyện ấy... Mẹ tha lỗi cho con nghe !...

Lam Ngọc Bình đang rầu rĩ, liền tỏ vẻ rất hiền từ, giơ tay lên vuốt ve đầu tóc của Xú La Sát và nói:

- Mẹ không trách con đâu, con nên nghĩ những nguyên nhân mà con đã hiểu lầm mẹ.

Lam Tuệ Lâm bỗng ngừng đầu lên, hai tia luồng ánh sáng hung ác cười khẩy một tiếng. Lam Ngọc Bình thấy thế cả kinh vội hỏi:

- Tuệ Lâm, con làm sao thế...?

Lam Tuệ Lâm vội nhắm mắt lại, đáp:

- Không có gì cả, con chỉ nghĩ nếu y chưa chết, con sẽ đích thân giết y. Nhưng tiếc thay, y đã chết rồi !...

Nói tới đó, nàng liền hồi tưởng lại những chuyện xưa. Nàng còn nhớ kẻ thù đã nói với nàng rằng:

- Tuệ Lâm, cô phải hận, cô nên hận lắm. Cô muốn hỏi tới cha mẹ của cô, thì để tôi nói cho cô biết, đồng thời cô phải nghĩ tới vấn đề mọi người mới ra đời không khi nào lại xấu xí như thế này được... Tội nghiệp cho cô bé, chỉ tại cô xui xẻo, mẹ cô cũng như cô vậy, không may bộ mặt bị huỷ mất sắc đẹp, nhưng lại ghen với con gái quá xinh đẹp... Vì thế hồi cô hãy còn nhỏ, đã bị xấu xí như mẹ cô rồi... Tuệ Lâm, cô bảo có đáng hận không...?

Nghĩ tới đó, Lam Tuệ Lâm rất đau đớn, thở dài một tiếng và nghĩ bụng:

“Hà ! Thực không ngờ một ông già trông hiền từ như thế mà lại có tấm lòng độc địa như rắn rết vậy ! Y đã hại mẹ ta suốt đời, lại còn gây mầm hận thù trong trái tim của ta, để ta thù hận cha mẹ của ta suốt đời...”

Nghĩ tới cuộc đời bi đát thê thảm ấy, nàng không sao nhịn được nước mắt đã nhỏ xuống như mưa.

Lôi Vân thấy thế càng cảm động thêm, thì bỗng nghe có giọng khàn khàn hỏi:

- Người đấy ư ? Sao người lại ở đây ?

Lôi Vân ngạc nhiên, và đã thấy Lệnh Hồ Bằng vẻ mặt giận dữ đứng ở ngay trước mặt mình. Chàng cũng nhận thấy là nghe lời chuyện riêng của người như thế này là không nên không phải, nên chàng vội đáp:

- Xin Lệnh Hồ tiên sinh chớ có hiểu lầm...

Lệnh Hồ Bằng mặt đã biến thành râu rĩ, lắc đầu thở dài rồi đỡ lời ngay:

- Người đi đi...giữa ta và người ân oán như thế nào, phải đợi chờ sau này mới có thể phân giải được!

Lôi Vân rất ngạc nhiên, nghĩ bụng:

“Ta với người không quen biết nhau bao giờ, chỉ có người làm khó dễ ta luôn luôn thôi, nên giữa hai ta làm gì có sự ân oán tồn tại ?”

Chàng đang suy nghĩ, thì bỗng thấy Lệnh Hồ Bằng mặt biến sắc và vội quay người lại nhìn vào bụi lau lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đó ? Mau ra đây ngay...!

Y chưa nói dứt thì Đoàn Nhược Hoa, Ngô Đình Ngọc và La Phù Tam Kiếm đã lần lượt bước ra.

Lệnh Hồ Bằng thấy thế mặt liền biến sắc thêm, giơ song chưởng lên định tấn công, thì Lam Tuệ Lâm đã vội quát bảo:

- Cha, hãy khoan đã...

Ngô Đình Ngọc vội tiến lên nói rõ sự thể cho Lam Tuệ Lâm hay.

Bất đắc dĩ, Tuệ Lâm gượng cười đáp:

- Ngọc muội, ngu tử không trách cứ hiền muội đâu. Sở dĩ ngu tử không muốn cho người ta biết hang động này, là vì lẽ gì chắc hiền muội cũng đã biết rõ. Hà, mặt của ngu tử xấu xí, nhưng ở trước mặt mọi người lúc nào ngu tử cũng thấy gây cấn hồi hộp, nên cứ đến đêm khuya canh vắng, không sao nhin được ngu tử lại ngửa mặt lên trời khóc lóc... Những cái đó ngu tử không muốn để cho một người nào trông thấy hết ! Ha! nếu bảy năm trước đây không có Lê Hoa Nữ thì có lẽ ngu tử đã lìa khỏi cõi trần này từ lâu rồi. Hà ! Tuy Lê Hoa Nữ là người trong tà đạo, nhưng lại có ơn rất lớn với ngu tử...

Lam Ngọc Bình với Lệnh Hồ Bằng không sao nhin được nữa, vội nhảy tới gần Lam Tuệ Lâm, vừa khóc vừa kêu gọi:

- Tuệ Lâm, đưa con tội nghiệp của cha mẹ...

Nhất thời cả ba người đều khóc hết. Ngô Đình Ngọc bỗng đi tới cạnh Lôi Vân khẽ nói:

- Lôi đại ca, chúng ta đi thôi !

Lôi Vân đã biết ý định của Ngô Đình Ngọc liền đưa mắt ra hiệu cho Đoàn Nhược Hoa và La Phù Tam Kiếm, rồi cả sáu người rời khỏi chốn đó.

Lôi Vân cảm khái vô cùng, thở dài và nói:

- Trên thế gian này có không biết bao nhiêu những tấn bi kịch tương tự như thế. Tại sao...những tấn bi kịch đó lại xảy ra ?

Chàng bỗng phát hiện Ngô Đình Ngọc không đi theo, nhưng chàng không quan tâm tới, mà chỉ cảm thấy lời nói của Lệnh Hồ Bằng hồi nãy: “Sự ân oán của chúng ta sau này mới có thể phân giải được”.

Chàng không hiểu lời nói ấy có ý nghĩa gì, nên cứ ngẩn người ra suy nghĩ thôi.

Lại qua một ngày nữa cuộc hẹn ước trên núi Vân Mộng chỉ còn có bốn hôm nữa thôi.

Trên giang hồ đã có một việc khiến người ta rất kinh hãi lan truyền ra rằng Minh chủ của lục lâm thiên hạ trong hai ngày đã giết chết bảy nhân sĩ có tên tuổi trong giới lục lâm.

Đồng thời, Lôi Vân lại nghe được một tin không thể tưởng tượng được, đó là nửa tháng trước, mười ba vị lục lâm hào khách đã cùng bị giết chết ở núi Vân Mộng trong một đêm, và Đôn chưởng Tu La Lãnh Như Bằng đã chứng thực tin đó, vì y đã đích mắt trông thấy Lôi Vân đã ra tay giết chết những người đó.

Tin ấy đã làm cho những nhân sĩ của tà phái chấn kinh, làm cho người của hiệp nghĩa đạo bên chính phái ngờ vực.

Thế là quần hào của các nơi không quản ngại ngàn dặm xa xôi đều đi cả về phía núi Vân Mộng. Trong mấy ngày trời, thị trấn nhỏ ở chân núi Vân Mộng bỗng náo nhiệt vô cùng.

Nhưng lẽ trình của Lôi Vân còn bốn ngày nữa. Đối với ước hội sắp tới đó, chàng không cảm thấy sợ hãi chút nào. Trái lại, chàng còn hăng hái hơn trước là khác.